

Otuzuncu sanat yılını 13 Ocakta kutlayacak olan

İsmet

G-MİLLİYET-31

AY

■ Oğlunun Devlet Konservatuvarı giriş imtihanını kazandığını radyoda duyan babası, İsmet Ay'ın bütün eşyalarını sokağa atmıştı.

SUAT TÜRKER

YERİNDEN kalktı. Yürüdü. İki elini ağzına kapattı. Öyle kaldı. Sanki sahneyeydi. «Böyle kapadım ağzımı. Bir şeylere engel olmak istercesine.

Ama... Durmadı meret... Bir öksürük. Ardından bir daha. Ciğerinin yırtığından çıkan kanlar, ağzına dolmuş.

Hem de sahnede! Hem de seyirci önünde! O'na göre; «Rezillik. Kahpe-lik. Ciğerinin kahpeliği.»

Önce, o güldü. Sonra, dinleyenler.

— Seyirciler anladı mı? «Dur! Devamı var. Daha neler oldu.»

Sehir Tiyatrosu sanatçısı İsmet AY, otuz yılının hikâyesini anlatıyordu.

Otuz sanat yılının, lodosunu, poyrazını, karayelini...

Ufak, ufak. Mavi, yeşil, kırmızı, boncuklar, inciler gibi anılar.

Bir sigara yaktı. Konuştu.. Yıl 1956..

Sehir Tiyatrosunda bir Fransız komedisi oynanıyor; «Gene mi Çocuk.»

Oyundaki deli-fişek çocuk İsmet Ay'dır. Şimdinin hıpsı! Rol, aslında dört perdelik bir didişmedir. Yorucudur. Atlar, zıplar, sağa sola saldırır.

Ama, ne var ki, kıkıltısı holdur.

Seyirci sevmiştir. Atlanır da, zıplanır da.. Birden. Bir acı.

«Yok... Yok... Saplanan bir acı değildi. Kopan bir şey vardı içimde. Öksürüyordum ağzından kan geliyordu. O kadar...»

Tipik, tiyatrolarda... Romanlarda... Filmlerde olduğu gibi.

«30 yılın içinde sadece bir yıl. O da kalles bir hastalık yüzünden sahneden ayrı kaldım. O kadar. Yazıyla, kısıyla bundan arta kalan yıllarımın hepsi sahnede geçti. Şimdi arslan gibiyim. Tek hastalığım oyun heyecanı.»

Oyun öncesindeki heyecanını, titremesini anlatır.

Eli ayağı öylesine titrer ki.. Takırlar: «Deprem olsa duymazsın. Ne iyi?»

Sonra, çocukluk anıları, okuldaki günleri...

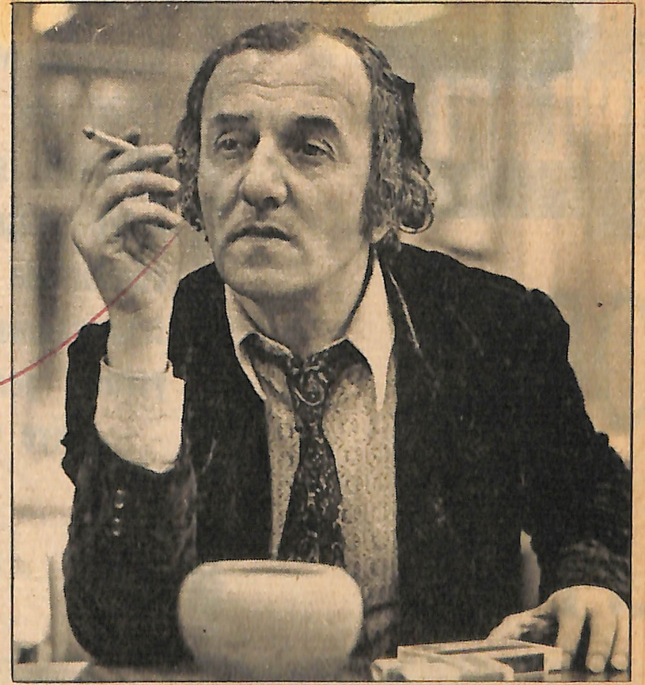
«... Okuldan kaçıp gizlice Ankara Devlet Konservatuvarı imtihanlarına girdim. O zaman Üsküdar'da Sultantepe'de oturuyoruz. Annem kahve pişirdi. Babama götürmemi istedi. Babam ajans dinlemeye meraklıydı. Haberleri dinliyordu. Kahve tepsisi elimde odaya girdim. Spiker: «Şimdi Ankara Devlet Konservatuvarı imtihanlarını kazananların listesini veriyorum.» dedi. Okudu. Sıra İstanbul'a geldi. Ben öyle kalakalmıştım. Ve olan oldu. İstanbul'dan tek kişi kazanmıştı. O da ben.. İsmim radyoda söylenince elimdeki tepsiyi fırlattım. Az sonra da babam bütün eşyalarımı pencereden atıyordu...»

«... Ankara'da hocamız Carl Ebert, yardımcısı Hasan Âli Yücel... Tevazu mu ne gezer. Okula başladığım üçüncü ayında «Antigon» da sahnede buldum kendimi...»

«... Espri mi elbette espriyi severim. Son yılların en güzel esprisi dostlarımın bana bu geceyi hazırlamaları...»

İşte... Bu İsmet Ay, 13 ocak gecesi Dormen Tiyatrosunda otuzuncu sanat yılını kutlayacak.

Alkışlarımızla...

13 ocak'ta otuzuncu sanat yılı kutlanacak olan Sehir Tiyatrosu aktörlerinden İsmet Ay. [M. SENER]

Matine bitmiştir.

İsmet Ay, bir dost evine koşar. Orada anlatır:

«Sahnede bana böyle, böyle oldu.» diye.

Ev sahibi sıcak bir ihlamur pişirir. Hepbir ağızdan da tenbih ederler: «Sahnede çok bağıırıyorsun. Bağırma. Gırtlığın yırtılıyor. Kan geliyor. İç şu ihlamuru bir şeyin kalmaz...»

Geri döner. Suarede tekrar sahneye çıkar.

İlk perdede yıkılır. Kalkar. Yine oynar. Perdecî Şevki Efendi'nin uzattığı mendillerle işi idare eder.

Seyircilerin arasındaki iki hanım doktor, durumu anlayıp kulise gelirler. (Fatih Verem Dispanseri doktorlarından) İğne yaparlar.

Oynamamasını söylerler. Oynayacağım diye diretir. Sorumluluk kabul etmeyiz diye kâğıt imzalatırlar. Giderler.

Perde kapanır.

Kapanan perde, o, zaman zaman çekememezlik, hırs dolu kulisle, seyirciyi ayırır. Gerçek dünyaya döndürür.

Hayal dünyasından İsmet Ay'a arta kalan bir yıl pro-vanoryumda yatmaktadır.